

24.10.2005 Nelli Teataja
Ülo Külm

Kolumbus Kris hullas seksinukuga

Eesti üks nimekaim rütmi-ja bluusi/ rock'n'rolli spetsiaalüksus teeb mingis mõttes tagasitulekut. Pärast pikemat vahet virutatakse välja uhiuus heliplaat "See on voodoo" ja raadiojaamad krutivad keskmise intervalliga singlit "Voodoo". Oodata on kogu Eestit hõlmavat tuuri, ühtekokku kümne kontserdiga.

Avapauk, sisuliselt värske CD esitluskontsert, anti reedel rokimeeste kogunemiskohas ööklubis "Rock Café", kus neid sota eest vaatas nii kolmsada huvilist. Ei mäletagi, mitu albumit on Lisaks kitarrist Sulliwanile, nägin rahva seas bändi kaifimas ja lõbusalt ringi kekslemas ja filmimas seda "Baari" magusa figuuriga näitsikut, Margitit või Maaritit, mis seal vahet. Kes ei tea, kuulavad ainult Pasadenat või Üllar Jörbergi või muid jäledusi, siis teadke, et Kolumbus Kris on stiilne, pesueht neljane rokitiim, kes alustas 1987. aasta aprillis. Aegade jooksul on neilt ilmunud neli või viis albumit - täpselt ei tea muusikud isegi ja vabal ajal vaidlevad tõsiselt sel teemal. Võrreldud on neid, eelkõige tee alguses, Bad Companyga, praegu tõmmatakse paralleele ZZ -Topiga. Bassimees Jaanus Raudkats on võrdlustest ilmselgelt meelitatud, kuid nendib siiski äärmise tagasihoidlikkusega, et nad on ikkagi nemad ise, just Kolumbus Kris. Enne kontserti jagavad nad lahkelt autogramme ja nende trummar Andres Oja (kannab biitlite T-särki), ei väsi Paul McCartneyt kiitmast...Ei jaga tema McCartney austust, kuid hindan seda, et Black Sabbath kuulub Oja lemmikute hulka.

Bussijuht mängis akordioni

Esitluskontserdil, alustati pea punktuaalse täpsusega, üllatas KK publikut kahe n.ö. külalisesinejaga. Keegi rääkis varem midagi Hanoi Rocksi meestest, nood muidugi puudusid. Kõigepealt torkas mitme loo ajal silma lahe käharpea, veidi väsinud olemisega, täitsa soome jõmmi moodi mees, kes kurvameelsel ilmel "löötsa" tõmbas. Arvasin, et tegu ongi tulnukaga SF-ist, lubatud Havanna Blacksi tüübiga, kuid hilisemal täpsustamisel valgustas Raudkats, et tegu hoopis nende bussijuhiga. Et mees ei kihuta ainult mööda teed, vaid mängib päris ilusasti pilligi... Aga lubatud finski toveri oli samuti platsis. Kusagil pooleteisttunnise etteaste keskel ilmus järsku välja kõhukas, kuid vingele häälega "naapurisetä" Hannu ja pani kogu saali innukalt kaasa elama. Mis sa ütled, võimas hääl, ürgjõuline karisma.

Panid laval tina

Ehtsate rokimeeste kombel viskasid neli vaprat laval napsugi. Mitmel korral. Serviss oli vägev, joogid tõi neile kandikul kätte "nunn"... Rahvameestena löid nad seejärel klaase kokku publikugagi ja kuigi kontserdi lõpupoole oli nende laulja (Urmas Vare, kui mälu ei peta) üpriski pehme keelega, suudeti kontsert siiski edukalt lõpuni viia. Kinnitamata andmetel lasti pärast ki viinal hea maitsta ja vahest seetõttu läinud nende järgmise päeva Tartu kontsert nõksa kehvemini.

Vintsutasid kummist nukku

Kontserdiga maha saanud, võis bändimehi saali rõdul (teisel korrusel) nurgas müramas näha. Ei, mitte omavahel ega ilusate tosidega, vaid seksnukuga. Raudkatsi sõnul oli kumminukk kingitus sõbralt, eesti ühelt kangemalt kitarristilt Viktor Vassiljevilt. Austusest tema vastu ei pandudki nukku käest ära, vaid "tegeleti" sellega. Muide täispuhutaval naisel olnud kõik augudki olemas, kuid kinnised. Vähemalt nii nentis veidi kurva tooniga härra Raudkats.